

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ**Before ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ.ਜੇ.****ਮੇਸਰਸ ਬਜਾਜ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲਸ, ਲਿਮਟਿਡ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।****ਬਨਾਮ****ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।****1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1609**

ਪੰਜਾਬ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1956 ਦਾ VIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 3—ਕੰਪਨੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਨਿਵਾਸੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਸਥਿਤ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਮਾਲ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ—ਕੀ ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ—ਕਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ--ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ-ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਭੇਜਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਸਥਾਨ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕੰਪਨੀ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨ, ਟਰੇਡਜ਼, ਕਾਲਿੰਗਜ਼ ਅਤੇ ਇੰਪਲਾਇਮੈਂਟ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਖਤ ਅੱਖਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤੱਤ ਦਾ। ਜੇਕਰ ਰੇਵੇਨਿਊ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੇਸ ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਨੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਪਦਾਰਥ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਖਤ ਪੱਤਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਦਾਰਥ। ਜੇਕਰ ਰੈਵੇਨਿਊ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਖ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜੇਕਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੇਸ ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਨੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਪਦਾਰਥ।

12 ਦਸੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਖਰਕਾਰ 29 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ

ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 3 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ, ਨੰਬਰ TO (ਟੈਕਸ) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਰਿੱਟ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਰਨਾਲ, (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2) ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1960-61 ਅਤੇ 1961-62 ਲਈ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ ਅਤੇ ਐਸ.ਕੇ. ਤੁਲੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਲਈ।

ਸੀ.ਐਲ.ਲਖਨਪਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਮੇਸਰਸ ਬਜਾਜ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨ, ਟਰੇਡਜ਼, ਕਾਲਿੰਗਜ਼ ਐਂਡ ਐਂਪਲਾਇਮੈਂਟ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਵਿਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਐਕਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ 3 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ

ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ। ਕਰਨਾਲ (ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 2), ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1960-61 ਅਤੇ 1961-62 ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਸਟਾਕ ਕੰਪਨੀ ਹੈ ਜੋ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ, ਇਸ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਫਤਰ, ਸਥਾਪਨਾ, ਡਿਪੂ ਜਾਂ ਫੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸੀ ਏਜੰਟ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕੁਝ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗਾਂ ਸਮੇਤ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਦਿੱਲੀ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਖਾ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਸਪਲਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

9 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਕਰਨਾਲ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2) ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 1959-60 ਅਤੇ 1960-61 ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੀ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਅਤੇ 21 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਫਾਰਮ ਡੀ ਵਿਚ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। , ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇਸਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ 'ਚ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮਾਲ ਭਾੜਾ ਵੀ ਵਸੂਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਸੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਰਨਾਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 3 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਦੁਆਰਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ। 250, 1960-61 ਅਤੇ 1961-62 ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਹਰੇਕ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਧਿਕਤਮ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਿਮਾਂਡ, ਈ ਅਤੇ ਈ.ਐਲ.

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਗੋਦਾਮ ਜਾਂ ਗੋਦਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਸਪਲਾਈ

ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ

-4-

ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ ਸਟੇਰਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਰੇਟ ਕੰਟਰੈਕਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਲਈ ਮਾਲ ਵੇਚ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ।, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਿੰਗ ਉਪਬੰਧ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"3. ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਜੇ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਵਿੱਤੀ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਟੈਕਸ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਫਰਮ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲ ਸਮਾਨ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਨਾਲ ਵਪਾਰਕ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਖਾ ਦਫਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਥਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਵਾਸੀ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਟੇਰ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੰਪਨੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਲਈ ਮਾਲ ਵੇਚ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਇਸੇ ਦਿਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਸੀਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2.4 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;

ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ "ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ" ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਮਾਲ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ

-5-

ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਾਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ 'ਤੇ। ਇੰਡੀਅਨ ਸੇਲ ਆਫ਼ ਗੁੱਡਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹਲੀ ਵਿਖੇ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਲ ਵੀ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਸ ਮਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਂਕ. ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ, ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਵਿਕਰੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਵਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਖਰੀਦਦਾਰ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲੈਣਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਵਿਕਰੇਤਾ ਮਾਲ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਜਾਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਕ੍ਰੈਡਿਟ 'ਤੇ ਸਮਾਨ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ।

ਜੇ ਕੇਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਥਾਨ

'ਤੇ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ. ਲਾਲਾ ਜਗਤ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਅੰਬਾਲਾ (1) ਵਿੱਚ, ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੈਰੀ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਐਮ.ਸੀ. ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀ), ਨੇ ਮੰਗ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਅੰਬਾਲਾ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਵਕੀਲਾਂ, ਜੋ ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ

-6-

ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਚੈਂਬਰ ਅੰਬਾਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ੇਵਾਰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਵਕੀਲ ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਇਸ ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਥਿਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਹੈਰੀਜ਼, ਸੀ.ਜੇ., ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬੇਲਦੇ ਹੋਏ, ਨੇ ਕਿਹਾ: ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ: -

“ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ..... ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਲਈ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵਕਾਲਤਨਾਮਾ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਕੀਲ ਆਪਣਾ ਕਿੱਤਾ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਦਫਤਰ ਜਾਂ ਚੈਂਬਰ ਅੰਬਾਲਾ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਰੋਹਤਕ ਬਨਾਮ ਮਾਸਟਰ ਜਮਨਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਰੋਹਤਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ੇਵਾਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੇਨੀਪਤ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਸੇਨੀਪਤ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਮਝੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਕੂਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸਥਿਤ ਸੀ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ, ਕਾਂਗੜਾ ਬਨਾਮ ਈਡੀ ਮਾਨੀਕਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਕਾਂਗੜਾ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਚੈਕਰਾਂ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਾਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵੀ ਉਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ

-7-

ਕਾਂਗੜਾ ਨੇ ਇਸ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚੈਕਿੰਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੈਕਿੰਗ ਅਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ | ਰੋਡ 'ਤੇ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਿਆਂ ਕਿ ਚੈਕਰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵੀ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਚੈਕਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ., ਰੋਡ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੱਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲੈਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਖਰੀਦ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ, ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਏ.ਵੀ. ਫਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ (4) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਖਤ ਪੱਤਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਲਈ। ਭਗਵਤੀ, ਜੇ., ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ:-

“ਜੇ ਰੈਵੇਨਿਊ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜੇਕਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੇਸ ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ

ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਨੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਤੱਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ, ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੰਗ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ

-8-

ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਅਧਾਰਤ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿਆਂਗਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Govinder Singh

TRANSLATOR

